

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **N. A.**, ev. č. X
(dále též „první žalobce“)
b) **A. M.**, ev. č. X
(dále též „druhá žalobkyně“)
c) **E. A.**, ev. č. X
(dále též „třetí žalobce“)
d) **A. A.**, ev. č. X
(dále též „čtvrtá žalobkyně“)
všichni státní příslušníci Gruzie
všichni pobytem X
sídlem X

adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-251/ZA-ZA12-ZA22-2020, ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-250/ZA-ZA12-ZA22-2020, ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-249/ZA-ZA12-ZA20-2020, a ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-248/ZA-ZA12-ZA20-2020,

takto:

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanými žalobami ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) žalobci brojili proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-249/ZA-ZA12-ZA20-2020 (dále též „napadené rozhodnutí 1“), ze dne 10. 6. 2020, č. j. OAM-248/ZA-ZA12-ZA20-2020 (dále též „napadené rozhodnutí 2“), ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-250/ZA-ZA12-ZA22-2020 (dále též „napadené rozhodnutí 3“), a ze dne 15. 6. 2020, č. j. OAM-251/ZA-ZA12-ZA22-2020 (dále též „napadené rozhodnutí 4“), jimiž byly jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany zamítnuty jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).
2. Řízení o žalobách proti napadeným rozhodnutím byla u zdejšího soudu původně vedena samostatně, a to pod sp. zn. 33 Az 40/2020, sp. zn. 33 Az 41/2020, sp. zn. 33 Az 42/2020 a pod sp. zn. 33 Az 43/2020. Jelikož se jedná o věci, které spolu skutkové a právně souvisí, přičemž se týkají příslušníků téže rodiny, bylo následně vydáno usnesení krajského soudu ze dne 1. 11. 2021, č. j. 33 Az 40/2020 – 24 (nabylo právní moci ke dni 18. 11. 2021), kterým byly tyto věci spojeny ke společnému projednání pod sp. zn. 33 Az 40/2020. Daná okolnost bude soudem zohledněna jak při rekapitulaci jednotlivých podání a průběhu správního řízení, tak při vypořádání námitek, které byly proti napadeným rozhodnutím uplatněny.

II. Napadená rozhodnutí

3. Žalovaný v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí argumentoval v zásadě totožným způsobem. Nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se v jednotlivých případech zabýval tím, proč postupoval podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné zamítl. Konkrétně žalovaný uvedl, že žalobci jsou státními příslušníky Gruzie, která je považována za bezpečnou zemi původu, přičemž zde nedochází k pronásledování ani k mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestání. Stejně tak Gruzie ratifikovala řadu mezinárodních lidskoprávních dokumentů, včetně pravidel týkajících se účinných opravných prostředků.
4. V této souvislosti žalovaný na základě opatřených informací o zemi původu mimo jiné doplnil, že v Gruzii jsou v rámci ústavního pořádku garantována základní lidská práva a svobody. Přestože lze hovořit o nižší úrovni jejich ochrany, včetně projevů porušování nezávislosti a nestrannosti výkonu soudní moci, tamní vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi. Případné zneužití pravomoci státních orgánů je řešeno rovněž

prostřednictvím řady nevládních institucí a institutu ombudsmana, kterých poskytuje jednotlivcům ochranu.

5. K tomu žalovaný doplnil, že žalobci měli být v zemi původu vystaveni nepřátelskému chování ze strany tamních obyvatel, a to z důvodu jejich ázerbájdžánského původu. Uvedené problémy se měly projevovat tím, že gruzínské děti se třetímu žalobci a čtvrté žalobkyni posmívaly pro jejich přízvuk. Kromě toho nebylo pro prvního žalobce možné najít si ve vlasti zaměstnání. Podle názoru žalovaného je podstatné, že všichni žalobci jsou již zletilé osoby, které mohly za účelem řešení obtíží spojených s etnickým původem využít vnitrostátní prostředků ochrany. Ekonomické problémy pak nelze samy o sobě považovat za azylově relevantní, a to navíc za předpokladu, kdy v zemi původu existuje určitý systém sociální podpory, včetně možnosti zprostředkování zaměstnání. Institut mezinárodní ochrany by neměl sloužit jako nástroj legalizace pobytu na území České republiky
6. Závěrem žalovaný připomněl, že v případě postupu podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se příslušný správní orgán nezabývá tím, zda žadatelé jinak splňují podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

III. Žaloby

7. V žalobách bylo shodně namítáno, že žalovaný postupoval nesprávně, pokud posoudil žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neboť nebyly zohledněny individuální okolnosti jejich případu. V této souvislosti žalobci argumentovali tím, že žalovaný si neopatril dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu, protože tak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Podkladem pro rozhodnutí měla být pouze jedna informace o zemi původu, která obsahuje obecné informace a nijak nesouvisí s případem žalobců. Jedná se navíc o informaci, která byla cíleně zpracována pro účely zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu, protože ji nelze považovat za objektivní.
8. Ačkoliv žalobci pocházejí ze země, která je považována za bezpečnou, nezbavuje to žalovaného povinnosti spolehlivě zjistit skutkový stav věci, a to na základě relevantní podkladů pro rozhodnutí. Současně je nutné odmítnout tvrzení žalovaného, že záměrem žalobců bylo využít institut mezinárodní ochrany za účelem legalizace pobytu v České republice. Ve správním řízení totiž žalobci uvedli skutečnosti, které mohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany.
9. Z těchto důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svých vyjádřeních shodně uvedl, že s podanými žalobami nesouhlasí. K tomu doplnil, že ve správních řízeních postupoval v souladu se zákonem, přičemž si opatril dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu. Podle názoru žalovaného je rovněž zřejmé, že žalobci usilovali o získání mezinárodní ochrany proto, že třetí žalobce a čtvrtá žalobkyně měli být pro svoji ázerbájdžánskou národnost vystaveni posměchu ze strany tamní společnosti. Kromě toho žalobci argumentovali nedostatkem pracovních příležitostí, přičemž usilovali o legalizaci pobytu v České

republice. Gruzie je však považována za bezpečnou zemi původu, což nebylo výpověďmi žalobců a provedeným dokazováním důvodně zpochybněno.

11. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žaloby jako nedůvodné zamítl.

V. Řízení před krajským soudem

12. Žaloby byly podány osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

13. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

14. Krajský soud vyžádal správní spisy vedené ve věcech všech čtyř žalobců. Krajský soud připomíná, že o žádostech žalobců o mezinárodní ochranu byla vedena samostatná správní řízení a spisová dokumentace. S ohledem na rodinné vazby žalobců, totožnost jejich skutkového příběhu a právní kvalifikaci však zdejší soud přistoupí ke společné rekapitulaci průběhů správních řízení a podkladů pro rozhodnutí.

15. Součástí spisové dokumentace řízení o žádostech o mezinárodní ochranu jsou zejména předávací protokoly (včetně kopie cestovních dokladů), záznamy o poskytnutí údajů k žádostem o mezinárodní ochranu a protokoly o pohovorech, které byly se žalobci jako žadateli provedeny dne 22. 5. 2020.

16. Z těchto podkladů vyplývá, že žalobci jsou členy jedné rodiny, přičemž měli být v zemi původu vystaveni negativním reakcím ze strany obyvatel gruzínské národnosti, a to proto, že pocházejí z Ázerbájdžánu. Zejména měli třetí žalobce a čtvrtá žalobkyně kvůli svému přízvuku čelit posměchu od ostatních dětí, protože nechtěli chodit ven. První žalobce si vlivem své národnosti nemohl najít zaměstnání. Pracoval jako švec, ale jeho příjmy nebyly dostatečné. Stát v tomto směru žádnou pomoc neposkytuje. Třetí žalobce v zemi původu nikdy nepracoval, přičemž na státní orgány se o pomoc se zprostředkováním zaměstnání též neobrátil. Žalobci jinak neměli žádné problémy se státními orgány a ani se na ně s žádostí o pomoc neobrátili. Do země původu se vracet nechtějí. Naopak by rádi zůstali v České republice. Ze země původu vycestovali v únoru 2020 přes Turecko do ČR, kam přicestovali dne 14. 2. 2020.

17. Za účelem vydání rozhodnutí o žádostech o udělení mezinárodní ochrany byly do správních spisů ve věcech žalobců založeny Informace OAMP ze dne 30. 4. 2019 – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu a Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 21. 5. 2020 – Gruzie – Údaje o zemi. Žalobcům bylo umožněno, aby se s podklady pro rozhodnutí seznámili, přičemž svého práva nevyužili a ani nenavrhovali doplnění podkladů pro rozhodnutí. Následně byla vydána napadená rozhodnutí, která jsou v současné době předmětem soudního přezkumu.

18. Krajský soud nařídil ve spojených věcech **ústní jednání**, které se uskutečnilo za účasti všech čtyř žalobců, zástupce žalovaného a ustanoveného tlumočníka dne 14. 3. 2022. Krajský soud při jednání shrnul obsah napadených rozhodnutí, vyslechl přednes žaloby

a vyjádření žalovaného, a dále konstatoval obsah soudních spisů a připojených správních spisů.

19. Žalobci k věci především uvedli, že status Gruzie jako bezpečné země má spíše formální charakter (pouze na papíře). Oni v Gruzii nemají žádný majetek ani žádnou budoucnost. Tady už se naučili žít a děti se učí češtinu. Pro jiné etnické skupiny podle jejich přesvědčení není v Gruzii bezpečno. Zástupce žalovaného uvedl, že žalobcům se nepodařilo v řízení o udělení mezinárodní ochrany a ani v soudním řízení vyvrátit, že Gruzii ve vztahu k nim lze považovat za bezpečnou zemi původu. Nepředložili ani žádný důkazní materiál.
20. K výzvě soudu na předložení návrhu dalších důkazů žalobci uvedli, že jsou schopni v dodatečné lhůtě na internetu najít obecné informace o nepříznivé situaci ázerbájdžánského etnika v Gruzii. Krajský soud tomuto obecnému návrhu na doplnění dokazování a odročení jednání nevyhověl. Další dokazování ve věci prováděno nebylo. Po vyslechnutí konečných návrhů krajský soud rozhodl o odměně ustanoveného tlumočníka a přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloby nejsou důvodné.

22. V žalobách bylo namítáno, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť neobstaral aktuální a objektivní informace o zemi původu, přičemž na jejich základě řádně nezduvodnil svůj závěr o tom, že žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jsou zjevně nedůvodné. Naopak žalovaný vycházel pouze z jedné informace o zemi původu, která není v nyní projednávaných věcech relevantní. Navíc ji nelze považovat za objektivní, protože byla zpracována přímo za účelem zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Kromě toho žalovaný nesprávně vycházel z toho, že žalobci podáním žádosti o mezinárodní ochranu usilují o legalizaci pobytu na území České republiky.
23. Krajský soud předně uvádí, že žalovaný považoval podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, který stanovuje, že: „*Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*“ Ve třetím odstavci daného ustanovení je dále uvedeno, že: „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
24. V této souvislosti je v ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu stanoveno, že bezpečnou zemí původu se rozumí: „*stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního*

ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“

25. Základem vnitrostátního konceptu tzv. bezpečných zemí původu je právní úprava obsažená v již uvedené procedurální směrnici, která umožňuje členským státům uplatňovat domněnku, že země původu je pro žadatele o mezinárodní ochranu bezpečná, pakliže není v konkrétním případě prokázán opak. V této souvislosti mohou členské státy přistupovat k vymezení bezpečných zemí původu buďto případ od případu, nebo mohou přijmout seznam všech zemí, které považují pro účely řízení ve věci mezinárodní ochrany za bezpečné (viz body 40, 42 a 46 preambule procedurální směrnice).
26. V České republice je uplatňován druhý z uvedených přístupů, neboť byla v souladu s ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu přijata vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, která v ust. § 2 bodu 7. označuje za bezpečnou zemí původu rovněž Gruzii, a to s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.
27. S ohledem na skutečnost, že žalobci pobývali před odchodem z vlasti ve městě X, které se v oblasti Abcházie či Jižní Osetie nenachází, lze je na základě dotčené právní úpravy považovat za žadatele o mezinárodní ochranu pocházející ze země, která je pro ně bezpečná. V tomto směru lze přisvědčit žalovanému, že jsou to právě žalobci, kteří jsou povinni tvrdit a dokazovat rozhodné okolnosti svědčící o tom, že jinak uplatňovaná domněnka pojetí Gruzie jako bezpečné země původu je v jejich případě vyvrácena (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, a ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020 - 29; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Napadená rozhodnutí pak byla vydána na základě dvou informací o zemi původu, které se týkají nejen bezpečnostní situace, ale také fungování pracovního trhu a přístupu k zaměstnání, což s některými z tvrzených obtíží žalobců úzce souvisí. K tomu je vhodné doplnit, že zprávy a informace o zemi původu nejsou vytvářeny na míru konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, ale podávají typicky celkový obraz či všeobecné informace o politické, lidskoprávní, sociální nebo bezpečnostní situaci v daném státu.
29. Na tom nic nemění ani skutečnost, že jedna z opatřených informací o zemi původu byla zpracována přímo příslušným odborem Ministerstva vnitra ČR, a to v kontextu zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Z obsahového hlediska totiž daná informace vychází z dostupných pramenů, které jsou na jejím konci výslovně uvedeny. Žalobci ostatně v ní obsažené údaje věcně nijak nezpochybnili a ani nenavrhovali, aby byly podklady pro rozhodnutí doplněny.
30. Z Informace OAMP ze dne 30. 4. 2019 poté vyplývá, že Gruzie ratifikovala řadu mezinárodních lidskoprávních dokumentů a současně v této oblasti spolupracuje a umožňuje činnost příslušných nadnárodních institucí či nevládních organizací. Přestože současně poukazuje na snížený standard ochrany některých základních práv u specifických skupin osob či nedostatky v oblasti vyšetřování případů mučení, nejedná

se svoji povahou o okolnost svědčící o tom, že by se běžný občan daného státu nemohl účinně obracet na příslušné orgány veřejné moci za účelem získání ochrany před nezákonným jednáním.

31. V této souvislosti je nutné připomenout, že se statusem bezpečné země původu je neodmyslitelně spojeno rovněž zakotvení a fungování systému vnitřní ochrany, byť nelze v individuálních případech zcela vyloučit snížení jeho dostupnosti či efektivnosti, a to typicky v případě politicky angažovaných osob nebo takových, které byly vystaveny nezákonnému jednání ze strany vykonavatelů veřejné moci.
32. K obdobnému závěru ostatně ve vztahu k fungování právního systému v Gruzii dospěl také Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 Azs 342/2019 – 45, uvedl, že: „*Ve shromážděných podkladech se instituce a nezávislé organizace vyjadřují i k účinnosti a nezávislosti vyšetřování v Gruzii (poskytování účinné ochrany všem občanům). Činí závěr, že existuje účinná policejní ochrana, což potvrzuje i judikatura (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 271/2017 - 45, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018 - 44, či ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018 - 27). Jisté výhrady uvádí Human Rights Watch pouze ve vztahu k vyšetřování trestných činů spáchaných právě „příslušníky orgánů pověřených vymáháním zákonnosti“ na civilním obyvatelstvu. Stěžovatelem tvrzené pronásledování však nesouvisí s pronásledováním příslušníky orgánů pověřených vymáháním zákonnosti, ale toliko soukromými osobami.*“
33. Obdobným způsobem lze argumentovat také v nyní projednávané věci, neboť žalobci podání své žádosti odůvodnili tím, že měli být kvůli své etnicitě vystaveni negativním reakcím a posměchu ze strany jiných občanů gruzínské národnosti. Ze své povahy se proto nejedná o případ pronásledování státní mocí, neboť s tou žalobci podle svých slov nikdy neměli žádné problémy. V úvahu by tak mohlo připadat toliko pronásledování ze strany soukromých osob, avšak pouze za předpokladu, že by dosáhlo určité intenzity a státní orgány by žalobcům odmítly poskytnout ochranu.
34. Krajský soud se nicméně toho názoru, že drobné a spíše nahodilé ústrky soukromé povahy nelze *a priori* považovat za pronásledování z některého z azylově relevantních důvodů. Žalobci se navíc se svými obtížemi na tamní orgány veřejné moci vůbec neobrátili, aniž by vyšly najevo jakékoliv skutečnosti či indicie svědčící o tom, že by jim v případě potřeby pomoc neposkytly. Tyto závěry lze přiměřeně uplatnit také ve vztahu k tvrzené nemožnosti prvního žalobce obstarat si zaměstnání.
35. Z Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 21. 5. 2020 navíc vyplývá, že v Gruzii je sice možné obecně pozorovat vysokou míru nezaměstnanosti, ale za účelem jejího řešení zde působí Státní úřad pro zaměstnanost a Úřad sociálních služeb. Státním občanům je za určitých podmínek nárokově poskytována podpora v nezaměstnanosti, včetně zajištění různých forem dalšího vzdělávání a zvyšování kvalifikace. V případě žalobců se ostatně podle jejich výpovědi nejedná o natolik nepříznivou ekonomickou situaci, která by za jiných okolností mohla vést k úvaze o udělení příslušné (humanitární) formy mezinárodní ochrany.
36. Azylový příběh žalobců tedy sám o sobě není relevantní z pohledu podmínek pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť již ze samostatných tvrzení žalobců vyplývá, že žádnému intenzivnímu útlaku v zemi původu nečelili. Proto krajský soud

také nepřipustil ve věci provádění dalšího dokazování, které by bylo nadbytečné a nemohlo by přinést do věci jiný pohled.

37. Krajský soud nicméně opětovně zdůrazňuje, že žádosti o mezinárodní ochranu byly jako zjevně nedůvodné zamítnuty. Jejich věcné posouzení by tak bylo podmíněno vyvrácením domněnky bezpečné země původu, což v daném případě zatěžuje primárně žalobce, kteří usilují o udělení azylu či doplňkové ochrany. V souladu s ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu proto žalovaný postupoval správně, pakliže se blíže nezabýval tím, zda jsou v případě návratu žalobců do Gruzie dány důvodné obavy z hrozby pronásledování nebo skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 12 a ust. § 14a zákona o azylu.

VIII. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. března 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce